

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. listopad 2017 č. 11 / 17

Volby

Dopr, je mi tohle zapotřebí? Kdybych nejel pro chleba, nepotkal bych je. Ušetřil bych skoro hodinu. Před kostelem byli lidovci. Vysvětlili mi, že už si nemůžou vzpomenout, proč vlastně mají ta žlutá trika. Já jsem jim nevysvětloval, proč jsem se tam zastavil. Budu jim povídat, že z těch zel oni jsou tím menším? Luděk, Petr, Jirka, pak jeden sympaťák, teď si nevzpomenu, kam ho zařadit. A mají tam pěknou holku. Škoda, že nebylo léto a neměla to triko. Slušelo by jí.

Když se potkáme s Luděkem, dost často se hádáme. Teď proto, že nemůže pochopit, jak by měli politici víc být u JMP Jinčí čin, když je město spolupřátel. Že veřejný prostor, o kterém Jinčí čin připravil přednášky a diskusi, by je měl zajímat. Luděk na to, že oni se nemusí předvádět. Já zase, že tohle není předvádění. Veřejný prostor je jejich záležitost, to patří k politice. Jenomže politici musí mít pravdu. To je infekce, kterou se onemocní brzo po vstupu na to kolbiště.

Petr mi přinesl Bělobrádkovu knížku. Je s věnováním. Má pěknou ženu blondýnu, je taková ... taková nenápadná. Nekřičící, vypadá skromně. Má tohle její muž, s tolika funkcemi? Na straně 80 píše: „Jsme zastánci subsidiarity. To znamená, že přednostněujeme zodpovědnost jednotlivců před odpovědností společnosti. Rozhodování na úrovni obcí a krajů.“

Dali mi propisku. Je žlutá, levný typ. Je tam napsáno KDU – ČSL.

Pak jsem se zastavil u komunistů, abych to měl vyvážené. Dali mi dva koláčky a ten pán, co mi je dával pověděl, že bychme

spolu měli mluvit. A uvedl příklad, jak si povídal s panem farářem. V Popovicích jsou dobří, byl jsem tam na vánočním koncertě. A ty schody ke kostelu se mi líbí. Ale tady jsem si pak povídal s panem poslancem, co byl policajtem. Jmenuje se Ondráček. Ten teda drhnul. To má z toho, že je právník, z policajtování asi ne. Asi z poslancování. Vysvětlil mi ty aktivní zálohy, proč za ně bojuje a to mělo logiku. Možná tam je nějaká finta, ale tu jsem neobjevil. Potom mi nevyvrátil, že Šlachta je slušný člověk, ale pravil, že některý věci on a jeho lidi nedotáhli. Zbytečnej efekt pro média, ale pak to skončilo u kabelky paní Nečasové, aby nějak pokryli tu její vazbu. Že Šlachta a jeho muži nedodali soudu dostatečné podklady. Pak přišla Áňa a řekla, že pan poslanec by měl mluvit s dalšími lidmi. Propisku mi nedali.

Nojo, takhle by si poslancové s lidmi měli povídat furt, nejen před volbami. Ale na to nemají čas, chápu. A pan volič povídá radši u piva, kafe nebo na ulici. Tam se víc uplatní.

Jičínská kasárna a vzpomínky

Tiskový mluvčí na radnici Jan Jireš vypracoval stručnou historii, kterou možno nadepsat Co s kasárnami? Čítá pět stránek. Není to optimistické čtení. Otázku, kterou si město položilo na začátku tisíciletí pokládá si stále. Věřu není lehké mít pozemky, budovy a hledat jejich reálné využití.

Začalo to v roce 2006, kdy firma Global Resources přišla se záměrem v hodnotě dvou miliard. Luxusní relaxační zóna, včetně hotelu, hospice, multikina a podobně. No

Sedět v té Charonově loďce, jako už sedím já, je skutečně osvobozující. Rozhlížíte se kolem sebe a už po ničem netoužíte. (Květa Fialová – herečka)

nekup to. Možná mělo být varováním jednání s investorem dne 22. října 2007. Ve velké zasedačce seděli proti sobě pánové v kravatách a městští zastupitelé. Vešli jsme i my, veřejnost. Vadili jsme. Páni Globalové prohlásili, že nezačnou, dokud neodejdeme. Pan tehdejší radní se šel podívat, jestli je k dispozici městská policie. A my, naivní, nevěděli, co máme dělat, nemaje v podobné situaci zkušenost. Odešli jsme. Měli jsme se alespoň poradit.

Tehdy byl starostou Martin Puš. Na přímý dotaz několikrát odpověděl, že americká firma je pro něj důvěryhodná. Byla podepsána smlouva o smlouvě budoucí. Nemáme ji k dispozici, prý by se musela dohledat. Prý tam je, že hodnota jednoho milionu, který musí firma Global Resources zaplatit, když svým závazkům nedostojí. Ta situace nastala. Firma prý není dohledatelná. Jistě, smlouvu zodpovědný zástupce města podepsal. Pánové v kravatách, kteří se báli veřejnosti, jsou kdo ví kde. Pan radní, který alarmoval městskou policii je dnes zastupitelem, podobně jako tehdejší starosta. Jedna historická zkušenost. Milion sem, milion tam? Ne, ta částka je opravdu chiméra. Ale ta zkušenost má taky určitou hodnotu. Zkušenost, jak není lehké být politikem. Ale ani občanem, který ty politiky vybírá.

Vyprávění – kouzlo mluveného.

Na čtrnáctý ročník setkání s vyprávěním přišlo a přijelo ve čtvrtek 5. října do Knihovny Václava Čtvrťka 41 dětí. Kromě jičínských dorazila silná sestava z Turnova, děti ze Železného Brodu, ze Semil, školkové děti z Bukvice a Jičíněvse. Paní knihovnice Věra hned na začátku řekla, že nejde o soutěž, ale o setkání.

Málo platné, pořadí v každé kategorii porota sestavila, nějak se ceny rozdat musely. A děti si uvědomily, že poctivá příprava se vyplatí. Výkonnostní rozdíly byly. Taky rozdily v pojetí. Někdo přišel s pohádkou, či jiným příběhem od klasiků, jiný si své vyprávění napsal sám. Tady ostatně byla jedna ze závažných rad na závěr poroty. I vyprávění ze života mělo by mít svou pointu, být vygradované, prostě měl by to být text se

všemi zásadami dramatického díla. Ne všem se tohle povedlo. Ale na některých příkladech bylo znát, jak se děti navzájem okoukávají – učí.

Setkání je přátelské. Starší děti chodí do knihovny už několik let, s porotou se znají. A porotci vidí na nich pokrok. Jisté je, že lépe se poslouchá, takový účastník, kterého někdo připraví. Ať rodiče nebo dramatický či jiný kroužek ve škole. Hoši Elisovi z bukvičké MŠ neumí moc číst, tak mají svou pohádku naposlouchanou z cédéčka. Zajímavé je, že vystoupení menších dětí bylo delší než dětí starších. Ať jde o text prozaický, nebo básnický. Starší děti už mají cit na proporce. Chápu, že i škrtání je tvůrčí činnost.

Samozřejmě veškeré vyprávění bylo z paměti, i to nejdelší. Náповěda od kamarádu byla minimální. Přesto všichni pečlivě po skončení poslouchali rady porotců: Hlasitost, pečlivé vyslovování, kontakt s divákem, tempo. Je třeba znát svůj text a vědět, co a proč to říkám. Děti se pomalu učí vystavět příběh tak, aby měl pointu na správném místě a byl zajímavý.

„Čteme všichni – vypráví jen někdo.“ Tak stojí v pozvánce k setkání. Děti chápu, někteří teprve pochopí, jaká je slast četby, tvorby vlastního textu, a jak obtížné, ale i krásné je převyprávět příběh druhému.

Poetická jeseň v Martině

Už čtrnáct roků zve Turčianská knižnica a literární spolek Duria v Martině spřátelené kluby na setkání. Jmenuje se Martinská poetická jeseň (MPJ). Už čtrnáct roků jezdí tam jičínská literáti za svými přáteli. Aby poznali, jak se na Slovensku žije, píše, taky zpívá. Bylo tak i letos 22. až 24. září.

Modrá mafie. V Česku je na dráze asi deset dopravců a každý z nich má ještě několik rozličných vlaků. Pro nás starší, kteří jsme zvyklí na pomalý, ale jednoduchý dávný systém Českých drah, představuje cestování poněkud dobrodružství. Jízdenku je třeba zakoupit u správného okénka. Poté se, spíš náhodně, až na peróně v čase pokročilém dozvěděli, že se jedná o vlak povinně místenkový. Zatímco do podobného vlaku, který jede za půl hodiny, místenky netřeba.

Záleží na každém z nás, jak budeme žít, zda zvolíme cestu otrávené lhostejnosti, nebo odhodláni měnit špatně v dobré. (Václav Hudeček – houslista)

Oba vlaky jedou po stejných kolejích, stejně rychle a na toaletě používá se podobný papír. Nakonec vám při zpáteční cestě díky zpoždění stejně v Pardubicích ujede přípoj o dvě minuty, což v neděli znamená čekání dvě hodiny.

Slováci jsou vlastenci. Potrpí si na kroje, lidové písničky, hlavně ale mají krásný vztah ke své domovině, na kterou jsou právem hrdí. Úvodní autorské čtení je střídáno písničkami ženského sboru z blízké vesničky Nolečovo, ale i vyprávěním, jak se ve vsi o 255 obyvatelích žije. Když přijde doba senoseče, vypraví se chlapi do hory tak, že začínají sekat ve čtyři ráno. Vydrží do osmi, kdy ženy přivezou jídlo. Z takového kosení stala se tradice, téměř rituál.

Po bronzových haluškách, tady se k nim podává kyselé mléko, koná se zpívání svépomocné. Ejhle, jak jsou ty české písničky podobné. Leč v deset byli jsme vyhozeni, v Hotelu Čierna pani se dodržuje večerka. Šikovní básníci všech jazyků si však místo setkání najdou, aby si popovídali, že vydávat lze i svépomocí. Podle zásady básníka V T: Někdo si koupí motorku, já si vydám knihu. Kterou pak můžu vyměňovat i mezinárodně.

Básně do postele. Pronásleduje nás, ta naše tvorba. Rádi si druhého poslechneme, snad ještě více se necháme poslouchat. Spolubydlicí na pokoji 110 radil se ráno, co vybrat pro odpolední autorské čtení, kde měl každý povoleno jen dvě básně, či půl stránky prózy. A tak četl a četl, byla ještě tma, ani si nepovšimnul, že jsem trochu opětovně usnul. Přiznal, že denně napíše nejméně tři básně. Nepřiznal, jak reaguje na přetlak umění jeho žena.

Peter Mišák se dobře fotí, protože při přednášení skvěle mává rukama. I se dobře poslouchá, protože mluví, jako když si povídají sousedi. Tentokrát o Jozefu Miloslavovi Hurbanovi. Málo platné, Slováci si na svou historii potrpí, zejména stočí-li se na Matici slovenskou. A všude se objevuje vztah k Maďarům. A často otázka náboženská. Příkladem je věta: „On je z dobré evangelické rodiny.“ Ostatně mnoho literárních a politických drbny byli faráři. Peter umí střídá drobné osrby s historickými

údaji. Pikantní je, když přednáší Peter, jak Marek pečlivě sleduje a když se mu cosi nezdá, skáče do řeči. Tihle dva jsou takovým folklorem MPJ. Což není na závadu z hlediska metodického. Přednášející má po ruce okamžitou korekturu, posluchači i trochu zábavy – pečlivě poslouchají, co Marek vymyslí.

Múzeum Andreja Kmeťa bylo mezi Peterem a řízkem, cesta tam i zpět při mírném mrholení. Což nevadilo, neboť když si chtějí ženské něco povědět, ani déšť není závadou. Muzeum o přírodě Turce je interaktivní, to teď frčí. Zmáčknete knoflík, ptáček za sklem zpívá, jelen říjí. Dívka vyprávěla a vyprávěla, až divno, že tak mladá toho tolik ví. Zajímavá provázanost byla v tom, že tam měli poznávačku dřevíček, jako jsme měli v Jičíně při hádankách pohádkového festivalu.

Autorské čtení mělo půvab nejen v obsahu, ale i ve scéně. Přítel Jáno Cíger pořídil si antikvariát a tam nás pozval. Sklepení Živeny (slovenský ženský spolek) má mnoho zákoutí, míst k intimnímu posezení, a nemá zdi. Vlastně má, ale skryté. Všude knihy, knihy, knihy. Taký půvabně rozladěné piano. Jáno, oděný do tradičního pirátského šátku, povídal o Živeně i svém krédu, které má pro rádio: Piš tak, aby sis nenasral lidi. Nás lidí bylo ve sklepení pětatřicet, někteří nečetli kvůli vrozené skromnosti. Však k oné nas..... došlo. A z toho malá diskuse, až šarvátka. Smí básník používat sprostá slova? Zástanci jednoho i druhého názoru rozdělení byli podle věku, závěr učiněn nebyl. Ani to nelze. Každý podle svého, i když ten druhý se mračí.

Jano i jeho království patří ke kulturním krásám Martina. Děkujeme pořadatelům, že nám je ukazují.

Táňa povolila každému jen krátké čtení. Takže se dá jen nahlédnout do tvorby autora. Zajímavé sledovat, kterak jeden sledoval druhého, sám se zařazoval a byl, či nebyl spokojen. To si ale nechal pro sebe.

I tvůrčí dílnu měla Táňa pečlivě připravenou. Každý dostal tahák, například deset rad ke psaní. A úkol – napiš črtu s tématem Jeden den v Martině, vytvoř reklamu na MPJ. Reklama mohla být

kolektivní dílo. Tady měly největší úspěch pozdravy světových státníků našemu setkání. **Křest (slovensky krst)**. Knížka má tvrdě desky a to si mnoho autorů v MPJ nemůže dovolit. Protože svá díla vydávají jako samizdaty, tedy svým nákladem. Ostatně vydávání básnických sbírek je těžké na celém světě. Zajisté s výjimkou různých Krchovských. Marek ale vydal prózu. Jmenuje se Adam, má 305 stránek a napsala ji Blažena Ovsená, což je Markův pseudonym. Marek je gay, nijak se s tím netají, ale nehodlá z toho činit žádnou senzaci.

Z novinářovy otázky, do jaké míry jde o autobio, šikovně se vykroutil. Podstatné je, jak svou první beletristickou knížku prožívá. Líčí, kterak se rozhodl třetinu rukopisu vyškrtat. Jaká je to náročná práce. Však radost ze křtu byla příjemná i na podívání kolegů.

Marek je intelektuál, tvrdší ve svých názorech. K MPJ a jeho rozmanitosti dobře patří.

Nevedou si špatně, slovenští přátelé. Časy, kdy se v Turčianském Svatém Martině říkalo, že Havel zarazil výrobu tanků a bude nezaměstnanost, už dávno pominuly. Kolega autor, který pracuje na pile, vydělává okolo pěti eur za hodinu. Martiner se točí stále, v obyčejné hospodě je za euro. Fond na podporu umění a Matice slovenská přispěly tak, že Turčianská knihovna a spolek Duria mohl pozvat slovenské, české a polské literární kluby, aby se sešly a dobrou vůli spolu měly.

V baru Margot naproti žilinskému nádraží čekám na spojení domů. Vlevo je kuřácký prostor, vpravo nekuřácký. Oba obhospodařuje dlouhovlasá barmanka. V každé místnosti je knihovna. Já, proChor z Jičína v Čechách čtu si na Slovensku román českého autora Karla Klostermanna V ráji šumavském. Těším se na patnáctý ročník MPJ. Bude už za rok.

Kousky z deníku

26 09 2017 Rozvázím

- Na náměstí Z a tři stupínky rozličných pohlaví. Pěkné, divoké. Dávám noviny, Z praví: „Hlava mě třeští.“ Doma radostně já

k Há: Buď ráda, že tu míváme jen dvě a to poměrně krátkodobě. Když jsem sám, přemýšlím pak, jestli jsou dnes divočejší než před sedmdesáti lety my. Ví to někdo?

Každopádně jsme se tenkrát nejmenovali ADHD.

- I když už nechci, Jičín se vrací k JMP. Slyším třeba – dílny mohly být připraveny lépe logisticky. Každý vedoucí by měl odevzdat lísteček, kde sepiše požadavky na materiál a pak si jen vyzvedne svou hromádku. Když ale přibíhají na poslední chvíli a chtějí lepenku, provázek a jiné, vede to k zbytečným nervákům. Tohle ale našťástí návštěvníci nevidí.

- Pardon, ještě vzpomínka. V sobotu před hádankami, když jsem si rovnal dřevíčka na poznávání, zjistil jsem, že jsem ztratil tahák. Po osmé hodině jezdím po Jičíně a zastavuju lidi. Na chodníku rovnám vedle sebe svá prkýnka a ptám se pánů. Chytají se, ale poznávají jen smrk. Ale někteří u toho hluboce teoretizují, aniž by k věci. Až pan mistr ze semilského učiliště byl perfektní. Dík, Dík.

- Při rozvážení Prochorovin nedostal jsem jedinou pusu. Prochoroviny už jsou moc mírné, jak říká Robert? Nebo? Stárnem. Noviny i redakce. (Tím nemyslím Tebe, Jol)

29 09 2017 Škola na houbách

Paní učitelka objednala autobus, děti přišly do školy s košíky. Třeřáci jeli na houby. Před lesem pro jistotu snědly svačiny a trochu se prolítaly, v lese to pak moc nešlo. Byli docela hodné, trochu méně Tobík, ale s tím se počítalo.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí
města Jičína

Paní učitelka dala Tobíkovi na starost Huberta (3 roky) a stal se zázrak. Hubert chodil s Tobíkem za ruku, ten svou roli přijal, což se nečekalo. Tobík byl trpělivě na druhé straně té „záruky“, a to se nečekalo vůbec. Inu pedagogika je věda zajímavá, když se umí.

Taktika byla jednoduchá. Paní učitelka vždycky vymezila prostor hledání, po proesání se šlo v houfu do dalšího prostoru atd. Nikdo se neztratil, akorát trochu my z doprovodu. Cestou jsme dávali dětem stromové hádanky a byli jsme překvapeni, že jsou docela chytré.

Potom paní učitelka připnula na stromy žluté ceduličky s hádankami mluvnickými, děti vytvořily čtyřčlenné týmy, každý tým měl své hnízdo. Odtud jednotlivci vybíhali ke žlutým ceduličkám, přinášeli správnou odpověď, kterou ve hnízdě zapsali. Tak vyplňovali tajeňku. Měla 26 řádků.

Bylo zajímavé pozorovat děti při hře – práci. Jak se chytly. Jak se vyprofilovaly. Některé podle hlášení vyplňovaly tabulku (typy úřednické), jiné běhaly k hádankám (typy běžecké). Hubert vlál za Tobíkem, ale ruku držel pevně. My dospělí z doprovodu jsme pokukovali po žlutých ceduličkách, ale jsme se do hry nemíchali, abychme si neudělali ostudu. Některé pravopisné hádanky byly docela těžké.

Jednadvacet jičinských rodin mělo k jídlu houby. skoro všechny byly jedlé. Babky, suchohříby, růžovky, bedly. Paní učitelka Adélka si v soukromí vyžádala posudek akce. Výsledek tu neprozradím, protože to je služební tajemství.

08 10 2017 Včera

navečer dal jsem si tři úkoly. Vyluxovat, nastrouhat jablka, naučit se tepelné čerpadlo. Splnil první dva. Há mě přiměla, že jsem neluxoval jen tím točivým kartáčem Chiron, ale poctivě elektrickým rámusivým Sencor. Pak mi přišla oznámit, že ten rámus je nějakej divnej. Pomyslel jsem si svoje, ale jí to neřk, bylo by to zbytečné. Ztratil jsem pantofel, jak jsem poctivě lez po kolenách. V důsledku toho jsem přišel o kousek četby Jáchyma Topola Citlivý člověk. Když četl Čtvrtníček Topola, strouhal jsem ty jablka,

mám takové aušusové, musejí se hodně vykrajovat. Ale jsem to zachránil, dal tam dost cukru a dost citronu. Jáchyma rád. Trochu jako Hrabal.

Há mi našla ten pantofel. Dneska musím na to čerpadlo do Wiky. Než jsem vstal a začal tohle psát, přemýšlel jsem, k čemu mi je žena. Je nalezení pantofle projevem lásky? Pak jsem si odvodil, že trochu jo.

09 10 2017 Fotky

V novinách všímám si jich čím dál víc. Zkoumám tváře a odhaduji lidi. V poslední době například Ivan Blatný. Asi z parku u anglického blázince na lavičce. Sedí, vyhřívá se, v kostkovaném saku. Ruce upažené, opřené o lavičku. Chce obejmout svět? Nádhera. Z tý fotky čiší jeho diagnóza. Ale taky všechna ta poezie, kterou stvořil. Nádhera. A je to jedno, jestli je to portrét, nebo reportáž. Co se škatulkováním. Tu fotku jsem ztratil. Byla v lidovkách. Možná vystříhnul, ale asi ne. Prohrabal jsem všechny hromádky. Nic. Při tom vybavil si Martina Reinera, jak tam do Anglicka jel a sháněl o Blatném informace a jak pak napsal knihu Básník.

Otakar Štorch-Marien v Pátku, příloze Lidovek. Nakladatel, básník, prozaik. Vydával Čapky a další. Skvěle vypravené knihy. Ke konci života téměř slepý s důchodem 535 korun. Jeho portrét z roku 29. To mu bylo 32. sedí na pohovce v prvorepublikové pracovně, v károvém obleku, brýlích, už tenkrát silných. Intelektuál, který ví, co chce. (A taky toho dosáhnul.)

Ten člověk má bílé ponožky. Jak by si na něm asi dneska smlsli ti, co posuzují podle ponožek a aut.

A foto proChor? Dostavují se chvíle nutkání. Najednou prostředí a lidi v něm a chce se fotit. Je to tím, že ti lidé stojí zato? Soutěž vyprávění v knihovně. Dohadující se porota. Děti připravující se na své vystoupení, při něm. Děti či maminky poslouchající. Děti, kteří hodnotí své soupeře. Nebo jsou po několikahodinovém poslouchání úplně mimo.

Focení je dobrodružství. Co se objeví na displeji? Co potom na fotopapíře? Kde jsou

ty časy, kdy v komoře běžel mokřý proces, sušení, zvětšování, praní, znovu sušení a teprve pak poznání, co jsem vyvedl? Teď mám výsledek hned. Odpadá těšení a trnutí z výsledku. Je to dobře?

10 10 2017 Zase ti úředníci

Otravují nám život. Brání nám v práci, to je horší. Na vyprávění v knihovně jsem fotil. S Danou a Zdenou udělali jsme černobílé fotky A4 s tím, že připomenu to dobré knihovnické konání. Fotky daly trochu práce, ale teď už jen stačí provázek a kuličky. Ejhle. „Máš souhlas rodičů, že si můžeš jejich dítě vyfotit a vystavit?“ Dopr. Kterej normální neúředník a nešéf tohle ví? Hlavně, že úředníci z úřadu osobních údajů mají co dělat.

Teď mám místo jiné práce dohledávat jména a pak rodiče dětí někde v Brodčích nebo Semilech. Dopr, dopr.

11 10 2017 Střídám

Spaní a nepovedené usínání. V obou částech noci výčitky, výčitky. Nesplněné, co jsem měl splnit a že to stejně nesplním ani v budoucnu. A když – tak že u toho budou chyby, problémy. Šourám se do špajsky, že to vyřeší čokoláda. Stačí dva čtverečky. Jmenuje se Crusti Choc.

Tady se tříbí charakter. Na pokračování snědl jsem celou. Jsou v ní takové kousky něčeho, možná oříšků. Od nich bolí holá dáseň, protože jsem línej dojít pro protězu. Ano, milé děti, i tohle patří k radostem stáří. A to jsem se radoval, že už mě nikdy nebudou bolet zuby, když žádné nemám. Ale to se dá vydržet. Horší budou volby.

12 10 2017 Vyjít

Vyjít s někým, pokud s tím někým někdy nesouhlasím, pokud mám jiné názory, pokud mu je řečnu, je jedna z nejtěžších věcí pro člověka. Pro člověka proChora.

Mám to s J. Dám návrh, J ho zamítne, proCh se našťve trochu. Dám jiný, zase nesouhlas, proCh se našťve víc a chce se mu pryč. Už tuhle aktivitu vyškrtnout ze života. Nojo. Tyhle společné aktivity jsou dobré, užitečné. Dojde proChorovi poslézejc. A některé

určité věci vykoná. Jede, sežene, někdy i vymyslí.

Je mu jasné, že J umí, jako málokdo jiný. Takže dilema. Už asi šest roků. Se pořád opakuje. Odchody, plíživé návraty. Takovej je život. ProChorův. Bolavej.

Mám se radovat, že alespoň zatím funguje?

13 10 2017 Nemoc a člověk

Trochu svědí oči. Mažu Azulenem. Trochu přestává. Pak ale zase svědí. Tak ležím se zavřenýma očima. Jak ležím, nevydržím nepřemýšlet. Přemejšlím o nemocech, která lepší, která horší. Když bolí záda, tak v teple postele přestanou, vezmu si počítač. Chvilí psát můžu. Když ale nemůžu ven, kdo bude rozvážet noviny?

Ale nevidět? To se nemůže moc. Jen chodit, opatrně. Můžu poslouchat. A přemýšlet. Což je dobré jen někdy. Přemýšlet s vymyšlením, to jo. Ale kdo to zaznamená? Koho to zaznamenané bude zajímat?

14 10 2014 Jizera

se na jezu rozdělí. Vpravo odchází náhon, ale ten panečku teče rychle. Vlevo pokračuje hlavní řeka, ta je už široká, kam se na ni hrabe naše Cidlina. Oba toky se pak dají dohromady a to se jmenuje Na Špici. Tam jsme se šli podívat, abychme to viděli, jak se ze dvou řek stává jedna.

Měli jsme s sebou tři děti, jedno kolo, jedno prkno s kolečkama. Na něm, když jsou šikovné, můžou jet dvě děti. Akorát my s Ha jsme šli po svých nohách. Podle široké řeky mají nahrnutou takovou hrázku, aby jim netekla voda do postele, když se řeka zvedne. U té hrázky mají sezení, ohnišťata, takže můžou pít kafe a dívat se na řeku. To doma nemáme.

Hned nás bylo víc. Přijel na kole větší kluk, jmenoval se Daniel a jeho malý bratříček Dimitri. Daniel měl krásné kolo, Dimitri hezké modré oči. Ten neuměl česky vůbec, ten větší je bilingvista. Kolisti se bavili tak, že se rychle rozjeli proti vodě a těsně před ní zabrzdili. Skoro vždycky se jim to povedlo. Představoval jsem si, že kdyby nepovedlo, jak bych za nimi a kolem plaval a co, či koho zachraňoval. Kola byla docela drahá.

Taky voda asi studená. Ale jsem to radši nemusel vyzkoušet.

Když jsme šli domů, modré oči šly s námi a my je posílali ze jejich ukrajinskými rodiči a ony nechtěly. Tak mu starší bratr naplácal prdel, ale to nepomohlo, přes kalhoty to necítil a furt šel. Ukrajínští rodičové zájem nejevili. Ale my máme chleba dost. Hráli jsme hru škatulata hejbejte se, nikdo neprohrál, protože stromů tam bylo víc než děti. Ještě jsme trefovali šiška do stromů, to děti taky bavilo. Pak jsme šli a šli, Dimitri pořád s námi. Tak jsme ho vzali, utíkali s ním zpátky, postavili a utíkali k domovu. Malý gasterbajtr bulel, ale co byste dělali s nalezcem, když jsou úřady zavřené.

Na návis dali jsme si pivo a limonády podle věku. Seděli jsme na lavičce a říkali si, jak jsou Přepěře dobře zařízené. Kostel, hospoda, obchod zvaný U Čiňana, škola. Ani jeden Babiš. Před kostelem Nepomuk a na podstavci svatý Jiří, jak zabijí draka, tak jsme to dětem vysvětlovali.

K poznávače patří hřbitov, tak jsme ještě šli na hřbitov a báli se, že to děti nebude bavit. Bavilo. Rovnaly všechny povalené olizky na hrobech a pak ty špinavé prsty olizovaly. Vzpomněl jsem si na přítele biochemika, jak pravil, že teorie mikroinfekce občas dovoluje olizovat si ruce, ale dětem jsem to neřekl. Stejně by nevěděly, co je biochemik. Ale jsme je upozornily, jak jsou lípy u kostela krásně žluté. Oni nás stejně neposlouchaly. Cestou domů Hubert upadl, odšel si ruku, ale moc dlouho nebrečel. Zase zabralo naše známé: „Neřvi vole“. Tak neřval.

Doma jsem vyndával z myčky nádobí, ale některé taliře moc umyté nebyly. Konečně jsem tedy poznal, co je myčka a radoval jsem se, že mám doma svou mycí ženu a ne nemycí myčku. Děti asi běhaly před barákem, ale já jsem asi usnul.

18 10 2017 Rozhodování

Jeden den tři věci. Příšerné. Knižní veletrh v Havlbrodu, literární soutěž v Proseči, Slavnost stromů v Lodžii. Všechno věci, které stojí zato. Jo, ještě volby. Včera tu seděl jeden z kandidátů, nebyl k zastavení, potřeboval povědět, proč do toho šel. S tou větou, že je potřeba něco dělat, ne jen kecat, souhlasim. Ale i on musí vědět, že jako obyč

člověk nemá šanci, když za nim nikdo nestojí.

V Brodě mají 27. ročník. Jezdím tam léta hlavně kvůli doprovodnému programu. Tolik zajímavých lidí pohromadě. Slyšet pana profesora Hilského jak mluví o Shakespearovi, Martina Reinera o Blatném, či Fulghuma, to stojí zato. A ten raut večer. Jedna soutěž do roka stačí. Nebo žádná. Proseč je malé město, tím půvabnější. Býval tam porotcem autor filmových Básníků pan doktor Pecháček. S podobnými lidmi si popovídat je milé.

Slavnost stromů je v Lodžii každý rok. Nejdřív dětské dílny, pak divadla a koncerty. Vrcholem Taneční obrazy ze světa stromových bytostí. Loni měli jsme stromové hádanky, letos bych rád takové bločky s dřevěnými deskami a stromovou výzdobou. Nemůžu sehnat bedýnky na ty desky.

A pak že je ten svět nuda. Dopr. Chválabohu.

19 10 2017 Nemusení

Moc pěkné slovo. Dokonce někdo říká „slast nemusení“. Ráno se probrat a říct si – nic povinného před mnou. Nemusím vstávat, nemusím zubat, strojit se, holit se, noviny číst, snídat... Aha, snídám rád.

Kdo nám to stanovuje, co musíme? Jak moc do toho můžeme mluvit my? Musení svépomocí. Můžeme žít bez musení?

Až nebudu muset nic, ale vůbec nic, tak to budu umřejet.

KaNiHu

Nikdo nikdy neví, čím nás překvapí. Slyším, jak Nina říká: „Mamka není doma, budeme si zkoušet její podprsenky.“ Kačka si s Barčou vyžádají „drobné“, koupí si lupínky a pak si místo spaní udělají mejdan. Sedí na zemi, povídají si, koukají na mobily, a zase si povídají. Hubert má to jednoduché. Skáče do peřin. Rozběhne se – a hup. Ne jednou, ne pětkrát. Asi stokrát. Pořád ho to baví. A pak utahaný dobře spí.

Jako nejúžasnější nápad, který vymysleli, jeví se mi skluzavka z postele. Mají postelet patrové, ta hoření je dost vysoká, byla by to jízda. Líp by se vstávalo.

K - KLUB - STŘEDISKO VOLNÉHO ČASU JIČÍN

Valdštejnovo nám. 99

tel.: 493 532 451, 603 373 828

info@kackojicin.cz www.kackojicin.cz

Listopad 2017

- 1.11. 9,00 **FURIANTI - PŘEDSTAVENÍ PRO ŠKOLY**
Valdštejnovo nám. 99
- 2.11. 18,00 **NEBEZPEČÍ BLÍZKOZEMNÍCH PLANETEK PRO LIDSTVO**
Přednáška Mgr. Petra Scheiricha, Ph.D. + otevření nové výstavy
„Sluneční soustava“ Pavla Prokopa, Centrum přírodních věd -
Hvězdárna
- 4.11. **VÝLET „S BATOHEM“**
Výlet tentokrát pěšky, dokud nejsou třeba běžky... ☺
6. - 10.11. **TÝDEN VZDĚLÁVÁNÍ DOSPĚLÝCH**
Možnost nahlédnutí do vybraných otevřených hodin pro dospělé,
v případě zájmu možnost zapojení se do výuky
- 8.11. 9,00 **FURIANTI - PŘEDSTAVENÍ PRO ŠKOLY**
Valdštejnovo nám. 99
- 10.11. 13,30-17,30 **III. TURNAJ VE STOLNÍM TENISE**
herna ST ve Sport. areále
- 10.11. 15,00 **SVATOMARTINSKÁ DÍLNA**
Tradiční pečení rohlíčků a večerní městská hra. Vstupné jednotlivé
30,- Kč, rodinné 50,- Kč. Valdštejnovo nám. 99
- 10.11. 18,00 **TANGO**
Lekce pod vedením MgA. Zuzany Richterové, Valdštejnovo nám. 99
- 17.11. 8,00 **POHÁR OLYMPIJSKÝCH NADĚJÍ ve stolním tenise (žáci, dorost)**
herna ST ve Sport. areále
- 21.11. 10,00 **POHÁDKY - PŘEDSTAVENÍ PRO ŠKOLY**
Divadelní představení dětí dramatického kroužku,
Valdštejnovo nám. 99

Bližší informace o dění v Káčku naleznete na našem webu www.kackojicin.cz